

Nem a díj a lényeg, hanem a részvétel. Valóban? Valóban.

Péntek délután. Nagykikinda. Szemle. Megnyitó. Zsűrizés. Szombat délelőtt. Bács. Szavalóverseny. Zsűrizés. Szombat délután. Nagykikinda. Szemle. Zsűrizés. Vasárnap délelőtt. Bács. Szavalóverseny. Zsűrizés. Délután. Nagykikinda ... és így tovább és így tovább ...

Zenta, Topolya, Szabadka, Csóka, Bács, Nagykikinda, Szécsány. Ez azon városok listája, ahol az év kezdete óta zsűriként véleményt nyilvánítottam/nyilvánított, és eldöntöttem a saját mércém szerint, ki jut tovább, ki miben erősebb a másiknál, kik a díjazottak. De ezt hogyan? Mi alapján hozok/hozunk döntéseket? Hogyan tudjuk ezt a feladatot a lehető legjobban, legbecsületesebben elvégezni? Mit veszünk figyelembe és mit nem? Neked tetszett. Nekem nem. Hol az igazság? Nincs igazság. Csak saját mérce van. Ebben van a lényeg. A sajátban. Ez izlés dolga néhány szakmai szabállyal megtűzdelve. Emberi választások vagy épp a csillagállás következtében a felsorolt helyszíneken én is megkaptam azt a tiszteletet, hogy az ítélő szerepében nyilvánítsak véleményt, és döntsek. Még jó, hogy az ember leggyakrabban nem egyedül teszi ezt, hanem társakkal. És olyankor a közös pontok juttatnak végeredményhez.

Jómagam, mikor versenyzésre adtam a fejem, legyen az versmondás vagy akár egy színészi alakítás, mindig az volt a célom, hogy eredményt érjek el, ott legyek a legjobbak között. Középkorúként rengeteg szavalóversenyen vettem részt, melyeken ... nem igazán szerepeltem jól. Viszont valami belső késztetésnek köszönhetően mindig folytattam. Persze, csalódott voltam, és kerestem a hibát magamban, hogy ez miért történik így. Nem egyszer, nem kétszer, hanem többször is. Valahogy az embernek csak meg kell tartania a kedvét, hogy újra munkába álljon! De hogyan, ha nincs sikerélmény? És egyszer csak történt valami, valamiféle változás bennem. Megtaláltam a választ arra, hogy miért is akarok egyáltalán mások előtt megnyilvánulni.

Szerettem a színházat, az irodalmat, az emberi történeteket, azt a rengeteg érzelmet, gondolatot, ami megbújik egy-egy művészi alkotás mögött. Mikor megfogalmaztam magamnak, hogy a színpadi létezés egy lehetőség arra, hogy az ember mások gondolatain keresztül a saját érzéseit, véleményét át tudja adni úgy, hogy közben ő csupán egy közvetítő a nézők és a



versek, monológok, drámák között, na akkor értettem meg a lényegét az előadóművészetnek. A szereplés lehetőséget ad az önkifejezésre, önmagunk, a világunk megfogalmazására, kritizálására, bemutatására... És ha az ember ezt valóban szívvel, ésszel és egy kicsi égi közbenjárással teszi minden egyes alkalommal, akkor nem járhatunk rossz úton. Én ezeket a szándékokat keresem az előadóművészet minden fajtájában akkor is, ha magam végzem a munkát, és akkor is, ha másokat szemlélek.

Ha felkérnek zsűrizni, az megtiszteltetés, felelőség, egyfajta elismerés az eddigi munkád iránt. Tiszteletesen kell bánni ezzel a lehetőséggel. A lehető legtöbbet át kell adnod a gondolataidból. Az évek alatt megszerzett szakmai tudásból, tapasztalataidból a saját világnézetedhez, értékrendedhez híven. Jóindulat és őszinteség.

Ha segítő szándékkal fogalmazzuk meg észrevételeinket, ha nem megmásítani/újraépíteni buzdítunk, hanem csupán egy másik szemléletből gazdagítjuk, szélesítjük, színesítjük a másik munkáját. Nem szabad elsiklani a részletek felett, mert lehet, hogy pont egy apró észrevétel fogja arra ösztönözni az előadókat, legyen az egy versmondó versenyen egy szavaló, vagy egy fesztiválon egy színjatszó, vagy egyszerűen minden olyan eset, ahol véleményt formálunk, hogy folytassák ezt a munkát, és keressék meg minden új szöveg esetében a saját igazságukat, és adják át azt nekünk.

Lőrinc Tímea

„A színpad az én hazám”

Interjú Lepár Ferencsel

A versmondástól a néptáncon és színészetben át egészen a rendezői székig izgalmas út vezet. Erről az életútról pedig nem más, mint Lepár Ferenc juthat az eszünkbe. Megannyiszerepről és díjról beszélhetünk a múltjából, de az emberekben legfőképpen a szerepeiben érezhető odaadása maradhatott meg. Az ő útja is a nagyikindai Egység Művelődési Egyesületben kezdődött.

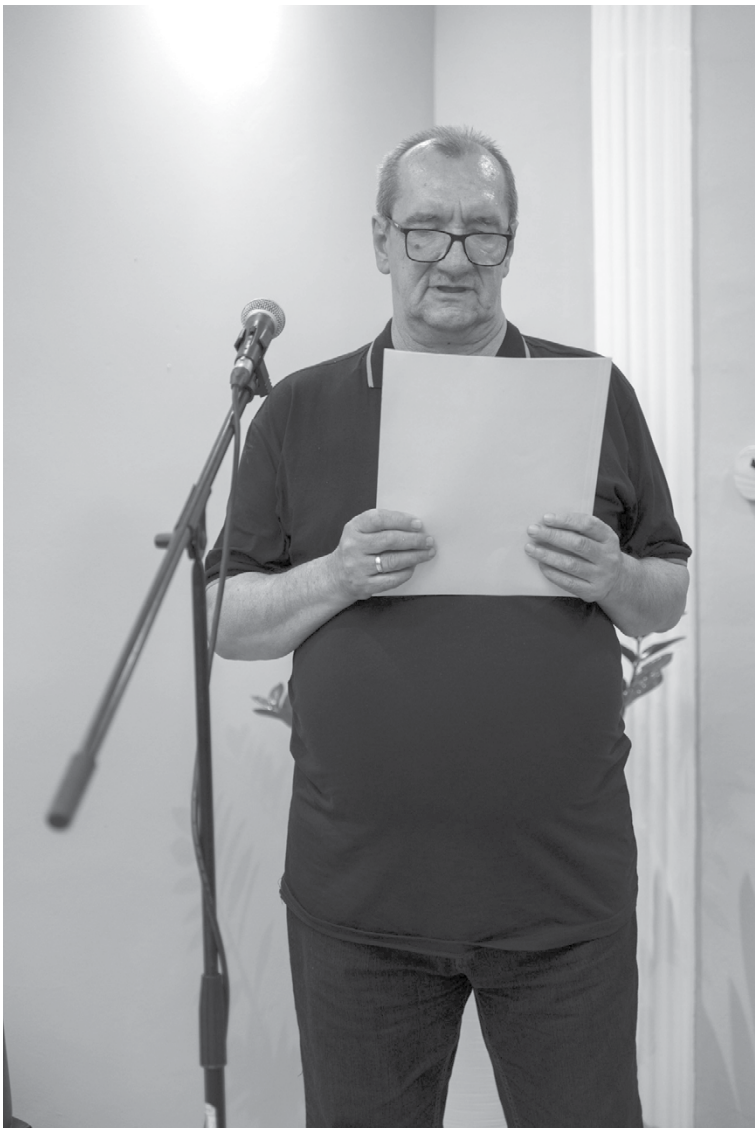
– *Hogyan kapcsolódott be az Egység Művelődési Egyesületbe?*

– Istenem, de rég volt! Engem mindig is vonzott a színház, mert akkoriban, a '60-as években gyakran vezették a tanítónők a gyerekeket a színházba. Emlékszem az előadásokra, és engem mindig az érdekelt, hogy mi történik ott. Főleg, amikor a függöny elhúzódik, akkor mit látok, egy utcát, egy erdőt vagy akár egy szobát, és hogy a színpad mögött mi történik. Ezzel kezdődött az egész. Akkor Sebők Irma tanítónőnél játszhattam a Pál utcai fiúkban és a Gul-

liverben, és utána elmentem az Egységbe is. Néztem ott az előadásokat, és jelentkeztem Moldvai Endre bácsinál, hogy én színész akarok lenni. Ez volt 1966-ban. Megfogta a kezemet, és azt mondta, hogy „Jó, először méssz a tánccsoportba, és akkor meglátjuk őszre, hogy lesz-e szereped”.

– *Milyen volt a tánc?*

– Néptánccsoportban kezdtem, és rövid ideig voltam ott, mert inkább a színészetre koncentráltam, amit sikerült elkezdenem őszel.



– *Hogyan emlékszik vissza az első szerepére? Milyen szerepei voltak?*

– Az első kisebb szerepem a Régi szeretőben volt, majd a Leánynézőben a főszerepet kaptam meg. Nagyon féltem, minden előadás előtt félelem, de utána öröm töltött el. A Leánynéző után a Nem félünk a farkastól című drámában játszhattam. Voltak szerepeim az Erzsébetnapban, a Kulskeresőkben, Száll a kakukk fészkében, Antigonében, a Vásári komédiákban, Egerek és emberek, Üvegfigurák, Fehéréjszakák és sorban tovább jöttek a szerepek.

– *Rendezői székbe hogyan került?*

– Elkezdtem próbálkozni a rendezéssel. Az első nem igazán sikerült, hanem a későbbiek. Kiemelném az Édes fiam című drámát, amire nagyon büszke vagyok, abba szívem-lelkem beleadtam. Legfőképpen a csoportra voltam büszke, mert olyan volt, mint egy család. Fantasztikus volt az együttműködés, úgy éreztem, hogy nagyon könnyű volt velük dolgozni, mivel mindannyiuk nagyon szerette azt, amit csinálnak. Mindig hatkor próbáltunk, és már nyolcra be is fejez-

tük. Olyan gyorsan történt minden, hogy szinte észre se vettük, hogy kész az előadás.

– *Miről szólt ez a darab?*

– Arthur Miller drámája alapján a háború befejeztével kezdődik, de a családban tovább folytatódik. Ugyanis az idősebbik fiú nem jött vissza a harcból, és megjelenik annak a menyasszonya a családnál. Itt kezdődik az egész tragédia, hogy ki a hibás azért, hogy az idősebbik fiú nem tért haza. Közben a fiatalabbik fiú, aki átélte a háborút, beleszeret a testvére menyasszonyába. Ekkor kezdődnek a bonyodalmak. A legjobb előadásunk volt 2010-ben, ami a Vajdasági Amatőr Színjátszók Találkozóján a legrangosabb elismerésben, Pataki László-díjban részesült. Tiszta és hiteles volt.

– *Megtiszteltetés volt ez a díj?*

– Most is ez a kevés hajam feláll tőle, ha valaki megkérdez róla. Sok előadásra visszagondolok, mint az Üvegfigurákra, az is fantasztikus volt.

– *Mi volt a színészi játékának a titka?*

– El kell mondanom, hogy nem szerettem azokat az előadásokat, amelyekben nem éltem úgy igazán. Beleéltem a szerepekbe magam, előtte és utána is mindig benne voltam a szerepekben. Kovács Frigyes által rendezett Száll a kakukk fészkére című darabot meg kell említenem. Frigyesel nagyon szeretünk dolgozni. Az Indián szerepét játszottam, annyira átszellemültem a karakterhez, hogy még előadás után sem tudtam visszatérni a szereptől a valóságba. Amikor ezt az ember nem tudja a színpadon belevinni, az nem hiteles. De ez velem is megtörtént. Például játszottam én is olyan szerepeket, amelyeket automatikusan megtanultam és színpadra vittem, ahogy azt a rendező kérte. De az a baj, hogy nem éltem benne.

– *Melyik szerepek álltak magához közel?*

– Nagyon sok ilyen volt, az Üvegfigurákban és az Antigonéban is, meg az említett Indián szerep állt közel hozzám. Az Egerek és emberekbeni szerepem is nagyon jó volt. Nagyon szerettem a gyerekelőadásokat, például Hartig Sándor nagybecskereki bábrendező előadásokat rendezett nálunk, és az általa kiosztott szerepbe bele tudtam élni magam, a bábrendezésben.

– *Gyerekekkel szeretett foglalkozni?*

– Igen, nagyon. Vezettem a versmondó csoportot is. Emlékszem, hogy amikor fényképeztünk a csoporttal, akkor az egyik kisfiú megkérdezte, hogy „maga, Feri bácsi, kicsi gyerek?”. Nagyon szerettem velük foglalkozni, és végül is a versmondással kezdem a pályafutásomat is.

– *Honnan jött a versmondás szeretete?*

– A tanárnőmnak köszönhetően ismerkedtem meg ezzel, és nagyon sokat foglalkoztam versmondással. Az Egységben pedig Moldvai Endre bácsi adott egy verset, Petőfi Sándor A csárda romjai verse volt, tisztán emlékszem rá. Ezt még ma is szívesen felmondom. Emlékszem, ezzel a verssel kijutottam az akkori Aranymikrofon versenyének a döntőjébe. Mai napig szívesen olvasok verseket József Attilától és Radnóti Miklóstól. Csak ezután lett egy csoportom, kiemelten nem szavaló, hanem versmondó csoport.

– *Hogyan ösztönözte a fiatalokat a versmondásra?*

– Jöttek hatan-heten, mert érdekelte őket. Mindig haragudtam azokra a tanítókra, akik nem ösztönözték a gyerekeket a versmondásra. Szerintem a versmondásban van a szép magyar nyelv. Bátran mondhatom, hogy a 20-25 versmondó közül, aki továbbjutott a tartományi vagy köztársasági szemlére, abból minimum 7-8 az én tanítványom volt. Én azt tudom mondani, hogy a gyerekeknek el kell mondanom, hogy a verseket ne szavalják, hanem mesélik el. Van ott vessző, pont és kezdet. A versmondás nem színészet, hanem egyszerűen közvetítés a hallgatónak, teljes pontossággal kell átadni azt, amit én érzek a vers során.

– *Végezetül, vágyik vissza az Egységbe? Hogyan emlékszik vissza az ott töltött időkre?*

– Megmondom őszintén, nagyon sajnálom, hogy otthagytam a színpadot. Nekem a színpad volt a hazám, az élet. A színpadi festékillat, a kopogás, tehát minden hiányzik. A félelem az előadás előtt, és az öröm utána. Minden délután az Egységi időkről ábrándozok, úgy hogy előveszem a könyveket, amelyekbe ezek az idők le vannak írva.

– *Van valamilyen kedves emléke akkoriból?*

– Egyszer Kovács Frigyes Vásári komédiák nevű darabjával eljutottunk a tartományi szemlére Nagy-kikindára. Még húsz perc volt az előadás előtt, éppen öltöztünk és sminkeltünk, amikor szóltak a többiek, hogy nincs itt az egyik színész. Ekkor Frigyes szólt, hogy hamarosan kezdünk, és azt mondta, hogy ő játszik a színész helyett. Ez a komédia úgy megfogta a nézőket, hogy a hangos röhejtől és tapstól alig hallottuk egymást a színpadon. Főleg akkor, amikor én, mint a pap szerepében a szoknyája alá kellett nyúlnom, na az nagyon vicces volt a nézőknek. Nagy siker volt az előadás. De elmondhatom, hogy minden előadás nagy élmény volt, ez már biztos.

Molnár Emese

Igazi közösségé formálódtak

A Találkozón színpadra lépett a Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja

Csütörtöki első fellépőink, a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja előadásában, Bosnyák Annamária rendezésében tekinthettük meg Hámori István Péter *Azt mondták, a villa üres* című bohózatát, melyben megismerhetjük Sperhaknit, a betörőt, aki egy félreértés miatt rosszkor jelenik meg az üresnek vélt villában. Ráadásul a villa összes női lakójával találkozik, amivel számtalan komikus helyzetbe bonyolódik.

Ft. Hajdú László atya öt éve Csonoplya plébánosa. Mint ahogyan azt megtudtuk tőle, nagyon nehéz volt számára a kezdet, mert se magyar oktatás nem volt, se közössége.

– Nyugat-Bácska kicsi települése ez, nincs messze Zombortól. Kevesen vannak, tehát egy szórványközségről van szó, amin szerettem volna változtatni. Nagyon sok mindenbe belekezdtem. Azon túl, hogy a plébániát átrendeztük, felújítottuk, arra törekedtem, hogy a közösséggel és a gyermekekkel is intenzívebb kapcsolatot alakítsak ki. Anyanyelvápoló csoportot indítottam a Magyar Nemzeti Tanács támogatásával, ami három-négy éve működik. Ehhez csatlakozott ez az ifjúsági csoport is, akikkel szerettem volna valamilyen közösségi életet kialakítani, és így jutottunk el ehhez a darabhoz és a mai naphoz. Bosnyák Annamáriát megkértem, hogy legyen ő a rendező, és megígértem neki, hogy mindenben számíthat rám. Számomra külön öröm az, hogy ez a csoport a próbák során egy igazi közösséggé formálódott – mesélte az atya.



Bosnyák Annamária, aki az előadásban Marcellát alakította, elmondta, hogy a felkészülést hat héttel ezelőtt kezdték el, miután meglátták a Szemle felhívását.

– A Mindenszentek Plébániának több anyanyelvápoló csoportja van, ők az ifi csoportunk, akik különböző közösségi rendezvényeken mutatkoznak meg helyben rövid kis jelenetekkel, és úgy éreztük, hogy a csoport kész egy nagyobb bemutatóra, így nekirugaszkodtunk – részletezte Annamária.



Gardil Roland betörőt alakított.

– Személy szerint nehézséget okozott, hogy meleg volt a színpadon, mivel állandóan szerepelnem és beszélnem kellett. Maga az a tény, hogy sietve

kellett összeállítanunk a produkciót, és hogy minden nap próbálnunk kellett, nagy nehézségekkel járt, de szerintem megérte. Szeretném, ha folytatnánk.



Vaszlovity Vanessa orosz szobalányt alakította.

– Nehéz volt a karakter megformálása, de mivel nincs orosz akcentusom, bele kellett jönnöm – mesélte a lány

Bosnyák Adél Dorottyát játszotta el.



– Teljesen azonosulni tudtam a karakterrel, mert a habitusom nagyon hasonlít hozzá, én is dühöngő típusú ember vagyok, úgyhogy át tudtam szellemülni.

Kornélia szerepét **Szélik Brigitta** játszotta.



– Nem okozott nehézséget a karakter megformálása, mert én is egy csendes, visszahúzódnó lány vagyok, rám illett a szerep.

Ádám Mónika Arankát játszotta



– Nem volt könnyű nekiállni, mert a szöveggönyv ötven oldalból állt, és ezt meg kellett tanulnunk. Kicsit megijedtünk, de őszintén szólva nem bántuk meg, nagyon örülünk, hogy itt vagyunk.

Vidács Hajnalka

Villáminterjú Tóbával

Csütörtökön a Szemle színpadának második fellépője a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja volt, akik László Miklós *Szegény Fehérvári* című előadását mutatták be a közönségnek és a zsűrinek, Lackó Farkas Erzsébet rendezésében. Az előadásban megismerhetjük Fehérvárit, aki különös módszert választ Turmájerné elcsábítására, és emiatt arra kényszerül, hogy orvosi vizsgálatot végezzen el egy betegen. A bonyodalmak akkor kezdődnek, amikor a helyzet kihasználásával a vadászból űzött vad lesz.

Lackó Farkas Erzsébet elmondta, hogy darabjaikat mindig közösen választják ki.

– A darab kiválasztása után megbeszéljük, hogy kihez melyik karakter áll a legközelebb, és eszerint osztjuk ki a szerepeket. Ennél a produkciónál időközben történt csere is, két szereplő játékát megcseréltük. Nyolc hét alatt készültünk el, szerintem büszkék lehetünk magunkra, mert nagyon jól játszott mindenki. Ma negyedszer lépünk fel vele – mesélte Erzsi.



Szántó Tivadar a cselekmény sodrásában többféle karaktert személyesített meg.

– Voltam orvos, beteg, a végén pedig majdnem meghaltam. Ez volt az első alkalom, hogy egy produkción belül ennyi figurát játszottam. Eleinte nehéz volt a szerepembe beleilleszkedni, de aztán összejött. Mindhárom karakter nagyon tetszett, nem tudnék választani közülük – mondta Tivadar.

A tóbiaiak fergeteges hangulatot hoztak, az előadás 50 perce alatt a nézőtér hahotázva hullámozott.

Vidács Hajnalka

Éljenek a népszínművek!

Bemutakoztak a kupuszinaiak is

Csütörtök este a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színjátszó Csoportjának előadásában Csepreghy Ferenc és Sulhóf József *Sárga csikó* című népszínművét tekinthettük meg. A tartalom szerint a gyilkosságért tizenöt évet ült Csorba Márton a faluja felé közeledik egy kölcsönvett sárga csikón. Útközben kiment a megáradt Dunából Bakaj Erzsikét, a módos Bakaj András lányát, akit nem mellesleg épp Laci fia a napokban készül feleségül venni.

A produkció rendezője **Molnár József**, akitől megtudtuk, hogy a csapat a próbákat már újév előtt elkezdte, a bemutatót pedig április 6-án tartották meg.

– *Miért ezt a darabot választották?*

– Minden évben, mielőtt kiválasztanám a játékraszánt darabot, több szöveget elolvasok. Ez az alkotás több éven keresztül ment át a kezeimen. Minden évben eszembe jutott az, hogy eljátszhatnánk ezt is, de ez a Tisza mentén íródott. Akkor fogalmazódott meg bennem az a gondolat, hogy miért ne vihetném én át ezt a darabot a Duna mentére, illetve Kupuszinára, és akkor jött a népszínmű ötlete, ami már lehet, hogy kikopott az emberek emlékezetéből.

– *Mennyire van igénye az embereknek a népszínművekre?*

– Úgy veszem észre, hogy néha-néha érdemes másorra tűzni. Nálunk a bemutatót a közönség nagyon szerette, és Doroszlón is szívesen fogadtak bennünket. A szereplők igazi kupuszinai tájszólásban és eredeti viseletekben játszanak. A fiatalok sajnos nehezen sajátították el a tájszólásban történő beszédet, és ezzel sajnos sok problémánk adódott. Vannak itt olyanok, akik Szabadkára járnak iskolába, mások Topolyára, legtöbbször csak hétvégente sikerült próbákat tartanunk.

Molnár Csilla Erzsike szerepét játszotta.

– A próba folyamata alatt igazán át tudtam élni a karakteremet. Erzsike egy fiatal lány, aki tiszta, őszinte szerelmet érez a vőlegénye iránt. Az előadás különböző bonyodalmakkal van fűszerezve, és a lány csak kapkodja a fejét, hogy miért nem valósulhat meg az ő tiszta szerelmük – osztotta meg velünk gondolatait Csilla.

Kiss Gábor először kapott főszerepet. A produkcióban Erzsike szerepét alakította.

– A próbák alatt végig izgultam, hogy tényleg sikerül-e eljátszani mindent úgy, ahogy terveztük, bele tudom-e élni magam a szerepembe, de szerintem a végére nagyon szépen alakult minden, nagyon át tudtam élni, és remélem, hogy ezt a közönség is észrevette.

– *Melyik karakter áll hozzád a közelebb? A nyugodt vagy a betyár Laci?*

– Én egy nyugodt embernek hiszem magam, betyárként el se tudnám képzelni az életem.

Vidács Hajnalka



Ma a Találkozó színpadán

A jókedv garantált?

A palicsi és a bezdáni társulat már melegít a mai estére. Jól járunk, ha mi is így teszünk, egy kis nyakkörzés, majd az állkapocs környéki izmokat gyorsan izzítsuk is be! A komédiáé és a groteszké az este. Kinek mi: harsány hahota vagy keserédes félmosoly. Esetleg mindkettő. Hol ez, hol az. Vagy választanunk sem kell, igazi ínycsikent követhetjük végig szép sorjában az egész rituálét. El is kezdem. Tessék: ☺

Palicsi Színházszó Grund

A Palicsi Színházszó Grund idén négy bemutatóval készül. Gyermek, tizenéves, kamasz és felnőtt csoportja egyaránt nagy munkában van. Több mint 40 gyermek és fiatal fordult a színházszó és színház felé, nem is beszélve a nézők, most már bátran írhatom, ezreiről, akik Palicson és más városokban a *Valahol Európában* c. előadásunknak köszönhetően már visszatérő vendégeink. Többszörösen díjazottak vagyunk az Amatőr szemlén, KSZV-n, a Weöres Sándor Országos Diákszínházszó Találkozón pedig elértük a Gyémánt diplomához szükséges ötszöri döntőbe jutást.

Jubileumozunk is. Idén szeptemberben ünnepeljük fennállásunk tizedik évfordulóját, szeptemberben. Tartalmas és örömteli, tehetségben és önzetlen szeretetben eltöltött tíz év van mögöttünk. Még százszor ennyit!

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2021 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színházszó Grundját a *Tiszta szívvel* című produkció színpadra állításáért. Az előadás rendezője Kalmár Zsuzsa.

2022 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színházszó Grundját a *Kreón, avagy ellenében a szélnek* című dráma színpadra állításáért. A darab rendezője Mezei Zoltán.

2023 – A zsűri közönségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tünteti ki a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színházszó Grundját

Palicsi Színházszó Grund bemutatja:

Friedrich Dürrenmatt: *Pillanatkép egy bolygóról* (60')

Groteszk

Rendezte: Kalmár Zsuzsanna



**Szereplők:**

Arnold Adél
 Pandurov Lola
 Németh Anna
 Urkom Beatrix
 Varga Szitár Hanna
 Kis Stangl Hanna
 Misinszki Szonja
 Szalma Alicia
 Urbán Barbara
 Puszenyik Petra
 Mezei Ádám,
 Pletikosic Péter
 Kőszegi Attila
 Kőszegi Ervin
 Banyári József
 Kálló Dorián
 Kálló Dániel

12 éven aluliaknak nem ajánlott**Dr. Pfaff Mihály színjátszó csoport, Bezdáni Helyi Művelődési Közösség, Bezdán**

A társulatunk huszonegy tagot számlál a valamikori szántázból. Az elvándorlás nálunk is érződik itt, Nyugat-Bácska csücskében, de akik maradtunk, nem hagyjuk magunkat és dolgozunk. Az amatőr szemlén rendszeresen részt veszünk. Az ideai választásunk a *Legfőbb támaszunk, a söntéspult*-ra esett. Öt helyen már bemutattuk, egyszer odahaza és négyszer Magyarországon, nem kis sikerrel. Reméljük, a

Nagykikindai közönség tetszését is elnyeri játéunk, és a szakmai zsűri is értékeli munkánkat.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2013 – a Magyar Piri-díjat Zobenica Reginának ítélte oda a zsűri dr. Pfaff Mihály *Gazdagon nősülők* című zenés vígjátékában látott alakításáért, Mari néni szerepének megformálásáért

Dr. Pfaff Mihály színjátszó csoport bemutatja:

Hámori István Péter: *Legfőbb támaszunk, a söntéspult (65')*
 Keserédes komédia

Rendezte: Foki István

Díszlet: Osztrogonác Czenki Ilona
 Ügyelő: Kóvágó Hajnalka
 Sűgő: Óbert Kitti

Szereplők:

Feri, úr – Csillag László
 Ilmácska, vécés néni – Osztrogonác Czenki Ilona
 Odett, „pillangó” – Nikolin Alekszandra
 Zita, úrinő – Snajder Dalma
 Kázmér, hajléktalan – Foki Sándor
 Schallert, munkanélküli – Bálints Dávid

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Felhívásra jelentkezünk!

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja *Azt mondták, a villa üres c.* előadásának zsűrizése

Hamvaiból feltámadó, éveket szünetelő csoportról már hallottunk, tapasztaltuk. Fiatalabb vagy újabb csoport létrejöttét egy már meglévő társulaton felül szintén. De hogy egy vadiúj csoport jöjjön létre... Hát ez ritka, mint a fehér holló. És olyat én még a 9-10 évnyi Találkozásaim során nem pipáltam, hogy egy társulat azért alakul meg, azért készít előadást, mert látja az újságban a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának felhívását. Hogy ehhez mi kellett? Egy bátor pap és egy bátor tanítónő, egy lelkes középiskolás csapat a szórványban meg 6 hét(!). Ennyi idő alatt készült el ugyanis az előadás. Ami egy profi színháznál nem meglepő, ugyanis pont ennyi idő van egy-egy előadásra, de az amatőröknél ez rendkívül rövid időnek számít. Szóval, le a kalappal előttük!



A minden értelemben fiatal csapat értékelését **Dr. Lőrinc Tímea** kezdte. Elsősorban gratulált a látottakhoz. Kiemelte, hogy nagyon jó volt a szövegválasztásuk, s hogy a profi színházakban a bohózat műfaját egyre ritkábban látni, ezért is öröndetes, hogy az amatőrök gyakran nyúlnak ehhez a műfajhoz. Nagyon izléses az előadás látványvilága, a kosztümök is nagyon illenek a megformált karakterekhez.

TÚLHANGSÚLY VS. MONDATELEJTÉS

Timi a szituációkkal és a hangsúlyozással folytatta. Pontosak a szituációk, mindenki tudja egy-egy jeleneten belül a szándékot. Amit viszont finomítani kell rajta, az a jelenetek dinamikája. Mert a szöveg tele van tűzdelve poénnal, nagyon humoros, ugyanakkor rengeteg a hangsúly. Ha minden hangsúlyos egy mondaton belül, akkor elveszik a valódi lényeg. És talán a poénok is nagyobb üténének, ha néha csak úgy elejtenék a mondatokat.

A VESZEDELMEK VISZONYOK

Nagyszerű volt az az energia, amivel a fiatalok bejöttek a színpadra, Timi külön kiemelte Sperhakni, a betörő szerepében **Gardil Roland** energiaszintjét, nagyon szép színeket hozott: ahogy az előadásban a csomó nő lerohanta, s ez minden szituációban más-más szerepet követelt tőle. Ezt akár lehetne még színesíteni, még jobban kidolgozni, hiszen minden nővel más a viszonya: az unokahúgnak (Kornélia szerepében **Szélük Brigitta**) apapótló, a vénkisasszonynak (Aranka szerepében **Ádám Mónika**) szerelempótló, az elvált asszonynak (Dorottya szerepében **Bosnyák Adél**) a gyilkos hajlamainak a kiélését jelenti. De Timi itt nem állt meg, Irina, a bejárónő szerepében **Vaszlovity Vanessza** szép, oroszos akcentusát és habitusát is kiemelte pozitív példaként.

A jelenetek dinamikája alatt azt is hangsúlyozta, hogy ne legyen minden jelenet ugyanolyan intenzitású. Például amikor Sperhakni (**Gardil Roland**) és



Dorottya (**Bosnyák Adél**) arról beszélnek, hogyan kellene megölni Marcellát (**Bosnyák Annamária**), azt jó, ha nem hallja meg mindenki, tehát nyugodtan lehet suttogni. Vagy amikor Aranka (**Ádám Mónika**) szenvedéllyel próbál közelíteni Sperhakni felé, az lehet még több, még intenzívebb, még lehangolóbb.

De jó példa a dinamikára az, amikor Sperhakni levetkőzik, s a lányok erre adott reakciója, vagy a táskából előkerülő kolbászos jelenet is.

A zsűrizés egy későbbi pontján **Magyar Zsófi** is egyetértett azzal, hogy nagyon tiszták a szereplők közötti viszonyok. De hozzátette: a vénkisasszony és Sperhakni jelenetei lehetnének erőteljesebbek. A vénkisasszony jobban is rámászhatna a betörőre, és szerinte a motozós jelenetnél, ahol a vénkisasszony és az elvált asszony arról vitáznak, ki hol, melyik felét motozza meg, ott vagy ténylegesen történjen cselekmény is, vagy pedig legjobb lenne azt a jelenetet kihúzni.

KIKACSINTUNK VAGY SEM?

Ami Timi szerint nem volt egyértelmű, hogy beszélnek kifelé a nézőknek, vagy nem. Bevonják a nézőket a játékba vagy sem? El kell dönteni, és következetesen használni ezt, például úgy, ha csak a betörő (Gardil Roland) az egyetlen, aki ki-kacsint a nézőkhöz, mintegy cinkostársként, s a lányok pedig tudomást sem vesznek a közönségről.

Emellett Timi azt is megemlítette, hogy Roland túl korán lépett ki Sperhakni szerepéből a darab végén, gyakorlatilag még nem ért véget a darab, amikor a fiút már civilként láttuk a színpadon. Erre válaszul

a csapat elmondta, hogy igen, ez igaz, hazai terepen kissé másként végződik a darab, mert behúzzák a függönyt, s ekkor már kilépnek a szerepből is. A zsűritag a végéhez még azt is hozzátette, hogy jó a tapsrend is, de elbírt volna, ha a szereplők karakterben maradnak, felvillantanak egy-egy gesztust a karakterből a tapsrendben is.

DÍSZLET- ÉS KELLÉKHASZNÁLAT

A zsűri a díszletről és a kellékekről is beszélt. Timi szerint: „*Néha a párbeszédnek kikerülnek élénk úgy, hogy otthagyjátok a díszletet, és előre jöttök*” – pedig szép a díszlet, jó, ahogy a régi telefont és az egyéb kellékeket használják, ahogy előkerül a gyertyatartó, de fontos volna, ha többször lennének használatban a színen látható kellékek.

Magyar Zsófi dicsérte a díszletet, a kosztümöket és a csillogó ékszereket. Ugyanakkor kiemelte, hogy a darab vége felé megjelenő rikító zöld táska kilógott, elütött a színpadon megteremtett hangulattól és stílustól.

Zsófi továbbá hozzátette azt is, hogy sok alkoholos üveg van, többször isznak is, de egy, pont az, amit az útra készítettek el, az üres. Ebben is legyen folyadék, még akkor is, ha nem isznak bele. Majd ehhez a gondolatmenethez hozzátette, hogy Ádám Mónikánál azt is jó lenne erőteljesebben látni, hogy a vénkisasszonynak az alkohol valódi függőség.

Brestyánszki Boros Rozi is hozzászólt a díszlet- és kellékhhasználathoz: Zsófiira reflektálva elmondta, hogy igen, szépen kitalálták a színpadképet,



de a kevesebb néha több. A színen 2 asztalt, mindkét asztal mellett 2-2 széket, kanapét, foteleket és sok egyéb dolgot láttunk. Rozi szerint ez a sok minden akadályozta őket a mozgásban, és nem is voltak kellően kihasználva. Ha nincs annyi minden a színpadon, akkor több hely van, és több idő is, mert nem kell kerülgetni a felesleges díszletelemeket.

Rozi szerint az elvált asszony őszített haja korban ugyan közelebb hozza Marcellához, a legidősebb testvérhez, ugyanakkor a kosztümje túl csinos az öregített korhoz. Aranka és Dorottya inkább tűnnek Marcella lányainak, mint a húgainak, talán megjelenésben hozzá lehetett volna öregíteni a lányokat. Szerinte a betörő ruhája, megjelenése is túl hivatalos (zakó, ing, elegáns nadrág és cipő, szürke fém aktatáska). Feltette a kérdést: valóban zakóban megy egy betörő betörni? Lopakodósabb ruhát tudna rajta elképzelni, de nem annyira egyértelműt, hogy lebukjon a hölgyek előtt.

És a táska... Sokunkba felmerült a kérdés közben, hogy mi a fenéért hurcolásza végig azt a táskát?! És értelmet nyer: hát benne van az elemózsia, a kolbász meg a kifli. Rozi, és szerintem sokan imádtuk ezt a momentumot, viccet, amikor előkerül a házi kolbász, a bicska és a kifli, majd jóízűen majszolni kezdi a betörő a színen.

Végezetül Rozi az állólámpára hívta fel a figyelmet: a darab elején felkapcsolódik az egyik sarokban, a színész meg megjelenik a színpad szemben lévő felén. Akkor most hogy van ez? Lebukik, mert sejtethő, hogy nem telepátiával kapcsolódott be a lámpa, de ő sem kapcsolhatta be olyan messziről.

RÁDIÓDRÁMA?

Rozi elmondta, hogy sok mindennel egyezik a zsúritagokkal, de van, amivel nem. Szerinte nem volt szerencsés a szövegválasztás. Az dicséretes, hogy szórakoztató szöveget kerestek, de úgy érzi, inkább a rádiódráma szintjén marad meg, kevés szituációt kínál, és ez megnehezíti a csapat dolgát. Mert főként nyelvi humorral operál, ami nehezebb, mintha szituációkat kínálna. Mert azt várjuk, hogy történjen valami, hogy ne csak a szöveg, de a helyzet is vicces legyen. Ezért minden jelenetben érdemes keresni vagy kitalálni a vicces szituációt, pl. érdekes lehetne eljátszani a gondolattal, hogy mi van, ha az egyik szereplőnek pisilnie kell, és úgy mondja a szöveget a jelenetben.

Elhangzott néhány mai kifejezés, szleng is, mint amilyen a GPS emlegetése vagy a face to face angol kifejezés. A csapatnak és a zsűrinek is emiatt gondot okozott időben elhelyezni a drámát, hogy vajon melyik korban játszódhat: a mában vagy egy régebbi időben.

És nyugodtan lehetne húzni is a szövegből – mondta Rozi. Például, amikor Marcella hosszasan olvas fel a könyvből, az a jelenet túl hosszú, mert igazából nem a felolvasásról szól, hanem arról, hogy közben Dorottya és Sperhakni épp arról vitáznak némán, hogyan kellene kinyírni Marcellát. Ha szépen fokozzuk a jelenetet, akkor elérünk egy pontig, ahol már nincs értelme tovább folytatni, mert megtörtént a vicc, érti a néző, hogy mi történik.

Rozi arra is kitért, hogy a Vajdasági Magyar Művelődési Intézetnek elég nagy drámaadatbázisa van, érdemes ott is kutakodni szövegek után, és elmondta a friss csapatnak, hogy létezik a Három kívánság nevezetű mentorprogram is, amely keretében ingyenes szakmai segítséget kérhetnek három alkalommal.

A beszélgetés során azt is megtudtuk, hogy a középiskolás csapattagok közül egyetlen diák van, aki magyar nyelvű iskolába járt. Mindenki más erősen kétnyelvű környezetből jött, s mégis néhány -suk/-sükölésen kívül a szöveg érthető volt, ez külön dicséretes. A csapat korábban nem készített egész estés előadást, ez volt az első próbálkozásuk.

Rozi is megmondta: ritkán fordul elő, hogy új csapatot avatunk a Találkozózn, pont ezért nagy felelősség, mert most már nincs megállás, ezt csinálni kell. Innen már nincs visszaút.

Virág Kiss Anita

„Itt Fehérvári, a székes!”

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület *Szegény Fehérvári* című előadásának zsűrizése

Sűrű nap a mai (április 11.), ugyanis három előadás is helyet kapott a programban. A tóbai társulat vígjátéka a második a sorban. Magyar költészet napja alkalmából a nyolc év körüli Helfrih Kiara meglepetés verssel készült, Petőfi Sándor *Színészdal* című versét mondta el nekünk. A kedves gesztust ötven perc szívből jövő hahotázás követte.

„Bátrak vagytok és pozitív értelemben örültek is” – indította a beszélgetést az előadás közbeni nézőtéri hangulatra utalva **Virág Kiss Anita**, majd néhány üd-
vözlő mondat után átadta a szót **Magyar Zsófiának**.

„Szeretnék nagy szeretettel gratulálni az előadás-hoz, és hálásan megköszönni azt! Nagyon-nagyon régen szórakoztam ennyire jól, önök is hallhatták a közönség reakcióiból, hogy mennyire élveztük a látot-takat. Abból is látszik, hogy most írtam a legkeveseb-bet. Amikor kijöttek meghajolni, néztem hogy miért, hiszen még csak 15 perc telt el, nem 50. Abszolút nem vettem észre az idő múlását.

Nagyon jó tempója van az előadásnak, és az idő-tartama is jól va belőve. Végig fenntartották a figye-lmemet, teljesen tiszták és frappánsak voltak a helyze-tek, csakúgy mint a viszonyok” – értékelte a látottakat, majd odafordult **Lackó Farkas Erzsébet**hez:

„Annyira szendvedéllyel teli vagy, olyan vibráló energiád van a színpadon, hogy előbb az udvaron csak néztelek, hogy ugyanaz-e a két ember” – dicséri Turmájerné szerepét játszó színjatszót, és egyben az előadás rendezőjét, Lackó Farkas Erzsébetet. Majd felsorolja a jól működő situációkat, mint például a jókor, jól alkalmazott nyelvnyújtást vagy a telefonba beleszólást.

„Tetszenek azok az apró situációk, mint a tás-kába való pakolás, vagy a receptírás közben mintegy mellesleg kiszólaló mondatok. Jó, hogy nem fektet-tetek külön hangsúlyt a kiszólásokra. Köszönöm, hogy volt vélemény a mondatok mögött, mi a hátsó szándék, mert ugye tele van velük az előadás. Van egy konkrét dolog, amit javasolnék: bátrabban szét-nyithatod a köntöst (szólt Lackó Farkas Erzsébethez – a szerk.), amire aztán lehet egy nagyobb reakció Fehérváritól (Fehérvári szerepében **Szántó Tivadar** – a szerk.) Ennyi voltam! Nagyon szépen köszönöm még egyszer – fejezte be értékelését Zsófi.”

Bresztányszki Boros Rozi folytatta az értéke-lést.



„Nem okoztatok csalódást most sem. Amiért min-dig csodállak titeket, hogy mindig vígjátékkal készü-ltök, de mindig változatosan választotok szöveget. A vígjáték más és más típusával álltok elő.” – mondta, majd ő is Erzséhez intézte első szavait. „Sokszor lát-talak, de mindig máshogy oldod meg a szerepeidet. Jól áll a piros körömlakk, jól áll a neccharisnya... Szép alakításokat láttam” – mondta, majd rátért **Aranyos Dominik** játékára, aki Kalocsai szerepében volt. „Első alkalommal, amikor láttalak, még sokat totyorog-tál a színpadon, de már akkor is olyan felszabadult, könnyed játékot láttam tőled, ami irigylésreméltó.”

Mielőtt folytatta volna, megköszönte a jelenlévő kishölgynek a költészet napi versmondást, ami végte-lenül szép gesztus volt a társulattól.

A továbbiakban apróságokra hívta fel a figyelmet, mint a közepen felejtett szék, ami kitarakja a jelenetet, valamint azt is jelezte, hogy az elejét picit jobban fel le-het pörgetni.

Szerda este felmerült egy nézői kérdés a színpadi csúnyabeszédről, erre a témára vizsacsatlakozva je-gyezte meg:

„Mikor indokolt a káromkodás? Ebben az előa-dásban nagyon is indokolt volt. Összesen két károm-kodás hangzott el, de azok olyan jó helyen voltak elhelyezve, nagyon ütöttek, mert váratlanul értek



bennünket. Így senki nem érezte tolakodónak vagy trágárnak.”

Dr. Lőrinc Tímea is elégedett mosollyal kezdte az értékelést.

„Pontosak a mondatok mögötti szándékok és töltetek. A poénjaitok nagyot ütöttek: a feleség, aki meglátja a prédát, a bika, rózsába harapás, a székesfehérvári poénról nem is beszélve. Nincs felesleges mozgás, ez is dicséretes. Statikus képekkel dolgoztok, de élő párbeszédekkel, így nincs is szükség másra sem. Viszont a függöny behúzása után (átdíszletezésnél, helyszínváltáskor – a szerk.) mintha egy másik történet indult volna el. Nincs szükségem ekkora jelzésre, mert megüلتeti és újraindítja az egész előadást. Jelentőségtes lesz így a váltás, feleslegesen.” Timi ezután áttért a fiúk, Szántó Tivadar és Aranyos Dominik játéka elemzésére: „Az orvoscsere (Fehérvárit Szántó Tivadar játszotta – a szerk.) esetlenségére rá lehet még erősíteni. Teljesen érthető volt, és működik, de lehet még színesíteni jobban. A foghúzás (Szántó Tivadar és Aranyos Dominik jelenete) is nagyon jó!

Majd a végén Timi még egyszer megdicsérte a csapatot: „A legvégére egy fénylezárást elviselnék, és utána jöhet a meghajlás, de így is remek. Nagyon jól szórakoztam, nem szoktam hangosan nevetni, de Bánátnban igen! Jól működnek, és minden klappol.”

Erzsike reagált a felvetett térváltásra és a függöny behúzására.

„Meg van az oka, miért játszunk függönnyel, nálunk még mindig nincs megoldva a fény. Emellett Tordán voltunk egy hete játszani, ott nem használtuk a függönnyt. Beszélgettünk utána a nézőinkkel, és az történt, hogy ott például nem értették a váltást a függöny nélkül. Nem értették, mit akartunk a fényváltással. Úgyhogy nem működött függöny nélkül.”

Rozi kérdésre, hogy honnan szerzik a szövegeket, az a válasz érkezett, hogy mindenfelé kutatnak utánuk.

„Ezt az előadást már 25 évvel ezelőtt jászottuk odahaza, de akkor nem vittük sehová vendégszerepeltetni, és teljesen másik gárda lépett színre. Egészen más volt most játszani. Most már van segítségünk (**Virág György**, a Zentai Kamaraszínház színésze – a szerk.) és ki tudtuk hozni belőle a maximumot... Kihasználtuk a Három kívánság lehetőséget (a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség amatőr színjátszóknak létrehozott mentorprogramja, ahol 3 alkalommal kérhetnek ingyen szakmai segítséget az amatőr csoportok – a szerk.), ehhez mindig ragaszkodunk, élünk a lehetőséggel... Elműlk az újév, és utána heti öt alkalommal próbálunk. Ritkán próbálunk úgy, hogy nincs ott mindenki. Márciusban már a határban vannak a munkák, úgyhogy addig tudjuk csinálni teljes bedobással. Ez az előadás is nyolc hét alatt került színre” – avat be a társulat életébe Erzsébet.

Dr. Góli Kornélia dramaturg, a Művészeti Akadémia tanára mint néző volt jelen. A hivatalos zsűrizés után megosztotta ötletét arra a bizonyos függönyös átdíszletezésre. „A vígjátéknál érezzük azt, hogy picit elemeltebb, másmilyen világról van szó, nem a realitásról. Addigra annyira megyek a szereplőkkel, hogy mire a váltásra kerül sor, teljesen el tudom fogadni, hogy a szereplők bejönnek, szól a zene, bulznak, arreb rakják az asztalt, kikacsintanak ránk, majd jön egy erős jel, fény fel, és folytatódik az előadás. Ha az is tudatosan épül fel, ha meg van rendezve, akkor működni fog. Koreografáljátok meg! Gratulálok, mert fergeteges volt.”

Kötetlen beszélgetéssel, viccelődéssel és hangos nevetéssel zárult a délután.

Nagy Karina



Ezt a csikót szőren ülték meg

Akupuszinai Sturcz József színjátszó csoport *Sárga csikó*c. előadásának zsűrizése

A kupuszinai csapat előadására csordultig telt a színházterem. Nem véletlen, hisz aki egyszer látta őket, még sokszor akarja. A vajdasági amatőr színjátszás sztárjai, akik évről évre bizonyítják, mennyi tehetséges ember szorul egy kis faluba. Idén Csepreghy Ferenc – Sulhóf József *Sárga csikó* című népszínművét hozták el a szemlére.



Brestyánszki Boros Rozi nagy mosollyal üdvözölte a kupuszinai csapatot, ahogy sok társulatot, őket is régi ismerősökként köszöntve.

„Nagy mesterei vagytok a zenés előadásoknak, a felhőtlen mulatságnak, de amit még nagyon tudok tisztelni bennetek, az az a misszió, amit felvállaltatok azzal, hogy időről időre így nyúltok a gyökerekhez, ahogyan ma este is tettétek. Ezt méltónak és szépnek találok, s tiszteletet érdemel ahogyan a nyelvvel, a kupuszinai nyelvjárással bántok.”

Kérdésére a rendező, **Molnár József** elmondta, a fiatalok már nem igazán beszélnek, otthon hallják még nagyszülőktől, ritkábban a szülőktől, így őket meg kellett tanítani rá. Rozi szerint egyáltalán nem érződött, hogy tanult lett volna, tempósan, könnyedén, és gördülékenyen beszéltek a nyelvjárást.

„S nem is csak a nyelvjárással az, aminek a tempója iszonyatosan természetes volt, hanem maga az előadásmód, pörgött a nyelvetek, s természetesek voltak a párbeszédok az elejétől a végéig. Jók voltak a monológok is, s itt is sorra vehetném mindegyiket, egyikbe se kötnék bele. S nagyon szép volt a szerelmi szál, szépen történt meg veletek” – halmozta el dicséretekkel a csapatot Rozi.

Szépen működtek azok a szereplők is, akik a háttérben voltak, ott éltek, mozogtak, például a

két koldus. „Ezt kevesen tudják jól csinálni, de nektek olyan meggyőző színpadi jelenléteket van, hogy úgy, hogy a háttérben folyik az élet, mégsem vonjátok el a fókuszot arról, ami premier plánban történik éppen” – mondta Rozi, s az előadásban megjelenő dalokról is szólt pár szót, amelyek szerinte nagyon szépen, ha kell, fájoan szólalnak meg, majd külön kiemelte az Erzsikét játszó **Molnár Csilla** hangját. A jelmezekről is pozitívan szólt, mint mondta, látszik, hogy átgondolt koncepció áll mögötte, például ahogy a gonosz páros ruhái kilógnak a népies jellegből.

„Nem tudom folytatni, azzal zárom, amivel kezdtem, hogy nagyon tisztetem a missziót, amit felvállaltok ezzel az előadással, s gondolom jövőre megint jön egy musical vagy operett, de hogy visszanyúltok ahhoz, ami a tiétek, minden elismerésem” – fejezte Rozi az értékelését.

Dr. Lőrinc Tímea is lelkesen indította mondanóját.

„Idén is lenyűgöző volt a kupuszinaiak előadása. Amikor legutóbb zsűriztelek benneteket, akkor is az volt, s most sem csalódtam, sőt. Azt hiszem, akkor is elmondtam, hogy lehetne a hatodik vajdasági magyar profi színház a tiétek, olyan igényességgel működtetitek. S minden igényes: az élő zene, a látvány, a színészi munka, a rendezés, a díszlet, minden.”

Timi jegyzetfüzetében is leginkább pozitív észrevételek sorjázta, néhány aprócska javaslattal tüzdelve, egyik ilyen arra a pillanatra vonatkozott, amikor megjelenik előttünk először Erzsike, akit nemrég húztak ki a Duna vizéből. Timi ajánlotta, hogy itt vagy legyen még kicsit vizes, vagy fizikailag kerüljön a majdnem vízbe fült lány idegállapotaiba. Reszkessen, vagy legyen zaklatottabb.

Ő is dicsérte a szerelmi szálát, rá is kérdezett együtt van-e civilben is a két fiatal színész. Erre nevetős nemiell válaszoltak.

„Nem a magánéletemben akarok vájkálni, azért kérdeztem, mert nagyon ritka, hogy fiatal színészek ilyen szépen át tudják adni magukat a színpadon a szerelemnek, általában megjelenik valami zavar, kellemetlenség, de ti olyan szépen szóltok egymáshoz, úgy értek hozzá a másikhoz, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. Éreztem a rétegeket a jelenléteketben” – fejtette ki részletesebben is gondolatait.

A következőkben szinte minden mondatát a szerettem... vagy a tetszett... szavakkal indította Timi.

„Szép a nagymonológja Lacinak (**Kiss Gábor**), amikor kiderül édesapjáról, hogy ő kicsoda is valójában. Ott látom az ingázást elérzékenyülés és indulat között, s ettől engem is megérintett a jelenetek. Tetszett a Széles a Duna című dal, ahogyan egy-egy drámai jelenetnél megjelent. Én eddig erre gyermekdalként tekintettem, itt pedig egy szomorú történet aláfestéseként működött. Szeretem a két apa párbeszédét (**Buják Mihály, Molnár Oszkár**), beleférne még némi indulat, amikor arról beszélnek, ki mennyire bűnös, de így is érthető volt. Szép volt Csorba Márton találkozása a fiával, Lacival. Gyönyörűek a dalok, mindnek helye van, alátámasztja, megsegíti a jeleneteket” – sorolta Timi.

A két gonosz karakter is nagyon hitelesen játszott szerinte, hisz Gelecsérit és fiát (**Balog Tibor, Tumbász Leonárd**) ő maga is meggyűlölte, most pedig két kedves arc néz vissza rá, s ez azt jelenti, tökéletes volt a szerepformálás a színpadon. Végül kiemelte, itt is jól működött az apró koreográfia a tapsrendnél, igényesen jelent meg.

Magyar Zsófia azzal indított, hogy bár nem minden előadásukat látta, azt tudta, hogy egy legendás csapat áll előtte, s nem csalódott.

„Én nem írtam semmit. Elkezdtem nézni, és elkápráztatott. Olyannyira, hogy nem is akartam a füzetembe belebújni, nehogy kihagyjak egy másodpercet is az előadásból, így csak a dicséret hangján tudok szólni én is. Köszönöm az élő zenét, a látványvilágot, az érthető beszédet, a dalokat, azt, ahogyan ezeket megélik, de nem csak a dalokat, mindent. Van szerelem, van szeretet, aggodalom és veszély a színpadon. S ma végre nem csak nevettem, hanem sírhattam is egy előadáson, amit külön köszönök, már hiányzott” – fogta rövidre a dicséretözönt Zsófi.

A közönségből többen is hozzászóltak, az élő zenét, a népdalok jelenlétét emelték ki, valamint,



hogy mennyire jó volt színpadon olyan történetet látni, ami a paraszti becsületről, egyáltalán a becsületről magáról szól, hisz ez nagyon ritka.

Az előadás rendezője beavatott minket néhány kulisszatitokba is, elmesélte, a darab a Tisza mentére íródott, ők átdolgozták Duna mentére, neveket is cseréltek és mondatokat is, a szájuk ízére formálták, hogy úgy hangozzon el, ahogyan azt ők mondanák Kupuszinán. Ebben segítségükre volt **Buják István** is. „Összeültünk esténként, és mondatról mondatra végigvettük az egész szöveget, s menet közben is alakult már a próbák során.”

Buják Mihály a népdalok szövegének többértelműségére mesélt el egy történetet példaként. A Széles a Duna kezdetű dalban ugyanis van egy sor: Panni jár utána, kendőt hord utána, ez ám a legény. Mihály feltette a kérdést, vajon tudja-e valaki mit is jelent ez valójában? „Hány féle kendő van? Fejkendő, nagykendő, zsebkendő. A nagykendő egy pamutból kötött kendő, azért terítették magukra, hogy ne fájzanak. A történet pedig így szól: Két koma megbeszélte, hogy ne külön kocssal menjenek piacra, összefogtak, s együtt mentek ki. Egyszer egyikük helyett a komasszony ment. Akkoriban a piacok hajnalban kezdődtek, szinte még sötétben már ott kellett lenni. Három-négy óra hosszat tartott, majd mindenki hazament, és dolgozott tovább. Szóval mendegél a koma és a komasszony, majd megszólal az asszony: Én úgy félek. Mitől félsz, kérdi a koma, hisz itt vagyok én. Kendőtől félek, hogy leteper, jött a válasz. Ilyen harmatban? – kérdi a férfi. Ugyan, leterítem én a kendőm. Hát erre vonatkozik ennek a dalnak a szövege” – mesélte Mihály.

Rozi poénosan meg is jegyezte, nála is szokott lenni kendő. Az értékelés tehát nagy nevetéssel zárult. Egy hosszú napon volt túl zsűri, néző, színész, szervező, s a Sűgös lányok egyaránt. De a találkozóból hátra van még egy nap, nincs megállás, bírni kell.

Szerda Zsófi

Holnap a Találkozó színpadán

Gyereknep az Egység Művelődési Egyesületben

Bár a versenyprogram véget ért, és szusszanhatunk is egy keveset, a Találkozó mozdonya még mindig zakatol. Szombaton a legkisebbek szórakozásán a hangsúly; kiállításmegnyitó és játékos foglalkozás is lesz. Tessék mondani, nénik és bácsik, nem lehetnének egy rövid időre újra (és mindörökké) gyerekek?

Április 13., szombat

Egy színes nap a színházban

15 óra Kiállításmegnyitó a beérkezett gyermekrajzokból

15.10–18.00 Interaktív, játékos foglalkozás gyermekeknek és fiataloknak 7–15 éves korig

Kedves Gyerekek! Tartsatok velünk szombat délután!

Várunk szeretettel benneteket az Egységbe holnap, azaz szombaton, 15 órára.

A napot a kötetlen bemutatkozással indítjuk, ahol minden résztvevőnek lehetősége lesz megosztani néhány személyes részletet magáról, például kedvenc zenéjét vagy rajzfilmjét, szabadidős foglalkozását. Ez lesz az első lépés a csoport dinamikájának kialakításában, miközben megteremtjük az alapot: az egymás iránti nyitottságot és tiszteletet.

Miután mindenki jobban megismerte egymást, jöhetnek a játékok, amelyek nemcsak szórakoztatóak lesznek, de segítenek tovább építeni a közösségi kötelékeket is. A kard-pajzs és a gonosz vámpírjátékok izgalmassá teszik napot, fejlesztik a résztvevők ügyességét és csapatmunkára ösztönzik őket, míg a Bumm játék és a Ma-ri-ka nevetésben gazdag pillanatokat fog hozni.

Az interaktív játékokat egy rövid szünet fogja követni, amely lehetőséget ad a résztvevőknek a relaxálásra és a barátkozásra.

Ezt követően a csoportokat különválasztjuk, hogy felolvasószínházat rendezzünk. A könnyen olvasható, rövid mesék vagy részletek elősegítik az olvasási készségek fejlesztését, miközben a résztvevők megoszthatják gondolataikat és érzéseiket a történetekről.

Az előadás után lehetőség nyílik arra, hogy a résztvevők részt vegyenek egy lazább felolvasó színházban, amely mozgással és kreativitással egészül ki.

Természetesen játékokkal is készülünk, hogy minden korosztály jól

érezze magát, és aktívan vegyenek részt a gyereknep eseményein.

Ez a nap nemcsak arról szól, hogy szórakoztató módon töltsük el az időt, hanem arról is, hogy erősítsük a közösséget, és támogassuk egymást a kreativitás és az együttműködés útján, nem utolsósorban pedig, hogy a gyerekekkel megkedveltessük a színpad deszkáit.

A gyereknepet Király Sándor amatőr rendező, Momic Violetta magyartanár és a Kökénd Polgári Egyesület tagjai vezetik.



Vasárnap a Találkozó színpadán

Díjeső – végéhez ért a XXVIII. Vajdasági Magyar amatőr Színjátszók Találkozója

Színjátszó Találkozónk díjkiosztó ünnepséggel és a Zentai Magyar Kamaraszínház társulatának vendégjátékával zárul – a *De mi lett a nővel?* című előadást láthatja a közönség.

Április 14., vasárnap, 18 óra, Egység Művelődési Egyesület

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2024-es találkozó két fődíja:

- a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és
- a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív / új formákat kereső előadásért.

További díjak: Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért • Faragó Árpád-díj a közösségmegtartó tevékenységért • Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek • Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek • Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának • Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának • Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért • Közönségdíj • különdíjak.

A 2024-es Találkozó zsűrije:

Brestyánszki Boros Rozi, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja, drámaíró
dr. Lőrinc Tímea, az újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki gyűű-díjas színművész

Magyar Zsófia, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának színművésze

Április 14., vasárnap, 19 óra

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ VENDÉGJÁTÉKA

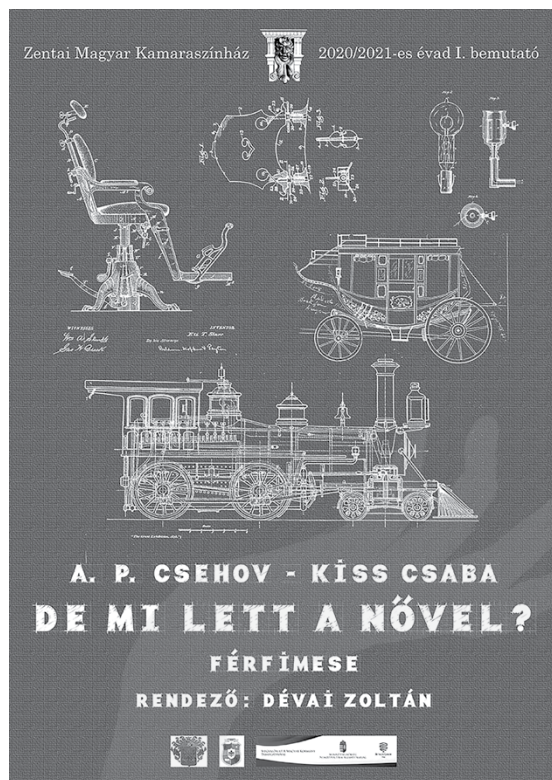
Anton Pavlovics Csehov – Kiss Csaba: *De mi lett a nővel?* (75')

Férfimese

Rendezte: Dévai Zoltán

Az előadásról:

Azt mondják, hogy a színház egyik fő feladata, hogy kérdéseket tegyen fel úgy, hogy ne adjon rá egyértelmű választ, de közben állandóan keresse azt. Igen, egy kicsit skizofrén állapot ez a színházcsinálás. Nem létező emberek problémáival foglalkozunk, azokat próbáljuk kivesézni, amilyen mélyen csak tudjuk, miközben megpróbálunk belebújni a bőrükbe, holott mindvégig a saját bőrünkben maradunk, és a saját indulatainkkal, érzelmeinkkel dolgozunk. Igen, mint már mondtam, egy kicsit skizofrén. Előadásunkban is hasonló dolog történik; figuráink különböző alakokat megelevenítve próbálnak választ találni arra a kérdésre, hogy mi lett a nővel, úgy, hogy közben átesnek akasztáson és foghúzáson, megismerik a gazdagságot és a szegénységet, sírnak és nevetnek, utaznak, de mégis egy helyben maradnak.



Második színházi fellépésem

December 22-e van. Ma lesz a karácsonyi műsor, és én is részt veszek, mert benne vagyok a Betlehemezésben. Ma nem csak abban veszek részt, hanem az iskolai műsorban is. Ott valamit felolvastam és fénycépezkedtünk.

Otthon elkészültem, és elmentem az Egységbe. Bementünk a többi színésszel meg fellépővel az öltözőbe, és ott a kis ablakon keresztül figyeltem a műsort. Voltak kisgyerekek, velem egyidősek, felnőttek és idősek.

Odamentem a tőlem egy picit idősebb barátnőmhöz, és megkérdeztem, hogy mikor leszünk mi a soron. Azt mondta, hogy mi leszünk az utolsók. Odáig még sokat kell várni. El is magyarázta, hogy miért, és hogyan lépünk fel.

Ameddig vártunk megismerkedtem a többi színésszel és fellépővel. Mindenkinek másmilyen véleménye volt erről a műsorról, de mindenkinek nagyon tetszett. Voltak olyanok is, akik gyakoroltak ameddig vártak, meg olyanok is, akik csak vártak.

Voltak olyanok, akik zenéltek valamit. Érdekes volt ott lenni a többiekkel, és látni, hogy mi is történik a színpad mögött. Általában mindenki szépen volt felöltözve, és ki is voltak sminkelve. Rajtam is volt egy kis smink.

Egy lány operát énekelt. Én nem szeretem annyira az operát, de ez a lány előadása nagyon megtetszett. Nagyon szépen énekelt. Volt egy fiú is, aki operát énekelt. Az ő dala is nagyon tetszett.

Lassan sorra kerültünk, és mindannyian átöltöztünk. Én egy szép fehér ruhát viseltem, és Jézus születését ábrázoló kis szobrocskát tartottam. Mikor kimentünk az udvarra, nagyon sok ember állt kint. Elkezdtem egy picit szorongani, de legyőztem magamban ezt.

Kint az udvaron csak a sötétség volt, az emberek hangjai, meg a tűzropogás volt észrevehető. Lassan elkezdtük a fellépést. A fiúk többet színészkedtek, és ritkán énekeltek, mi angyalok meg csak énekelünk.

A fellépést követően a barátokkal és betlehemező társaimmal maradtunk az egyesületben beszélgetni. Mindenki azt mondta, hogy nagyon érdekes volt és jó volt a fellépésünk. Én is ugyanezt gondoltam.

Ez volt a második fellépésem, ami a karácsonyi műsorban zajlott le. Ott nagyon sok élménnyel gazdagodtam. Megtudtam, hogy mi is történik valójában a színpad mögött, és láttam, hogy a többiek is élvezték ezt a kis műsort. Megláttam, hogy nem mindig van minden úgy, ahogy látjuk a színpadon.



Velimirov
Luka

Néző vagyok

Megyek be a kapun, és közben nézelődöm.
Alig várom már, hogy kezdődjön.
Jön a többi barátom,
Most már együtt várjuk a varázslatot.
Érkeznek ismeretlen emberek,
Lassacskán a sorok is megtelnek.
Nincs már hely, hova leülni.
Sokan jöttek nézni.
Előadtak egy gyönyörű régi mesét,
Amit utoljára kiskoromban hallottam én.
Élveztem, mert vicces volt,
Mindenki jól szórakozott ott.

Újra megszerettem volna nézni,
De sajnos haza kellett menni.
Míg mentünk hazafelé, az járt a fejemben,
Hogy a következő színjáték mi lehetne.
Kitaláltam egyet magamnak
Így a hazavezető út már nem volt unalmas.
Szeretek színházba járni,
Mert ott jól lehet szórakozni.

Maróti Valentina 6/2
Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k) Tokokat láthatunk. Kövessenek bennünket itt is, és fogadják szeretettel a fiatalok bemutatkozását is!

Kakuszi Elvira – az idei Találkozó szeme, fotósa

Kakuszi Elvira vagyok, nagykikindai születésű, mégis 14 éve Újvidéken élek. Még kislány koromban, azaz általános iskolás koromban kerültem be az Egység falai közé. Az úgy kezdődött, hogy szerelmesem lettem a magyar néptáncnak, és kaptam az alkalmon, mert itt tudtam azt ápolni. Nagyon szerettem itt tevékenykedni, sok barátság és kapcsolat alapköveit találtam itt meg. Sajnos nem tudtam tovább folytatni, mert már a középiskolát Nagybecskerekén folytattam, ami nem kis távra van Nagyikindától, s ez akadályozta a táncot. Számomra az Egység az emlékeket

jelenti, és jó most is látni azokat az arcokat, akiket még anno is láttam, persze egy kicsit idősebb kiadásban. Minden alkalommal feltörnek az emlékek és a nosztalgia, és nem félek bevallani, hogy ez nagyon is jó érzés. Nagy örömmel vállaltam el a fotós szerepét a találkozón. Mivel kölcsönösen követtük az Egységgel egymás munkásságát, így örülök, hogy még 14 év után is eszükbe jutottam. Szívvel-lélekkel végzem a rám bízott feladataimat, és úgy érzem, közben egy kicsit-kicsit kitör belőlem a kislány, aki csak a színpadon szeretne táncolni.



Csonoplya idén először vett részt a találkozón. Hallgassuk meg egyik színészük vallomását.



Tóba hírhedt doktori meséltek nekünk.



Vajon milyen lehet egy kupuzini betyár? Itt nézd meg.



Pénteken menni fognak az előadások ezerrel, itt nézzétek meg az erről készült videónkat.

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középiskolás voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönségszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellégyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!



Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára,
Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltem szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Arankája,



a *Bor Amálja*, a fogadósnő Mirandolinája, *Az égisz érő fa* boszorkánya, *A sok húhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemnon Fesztiválon különdíjjal jutalmazták e szerep megformálásom. A Versünnep Fesztiválon kétszer mérettettem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társastervezésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátók szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatom, gondolatom átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színjátók Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.



NÉPTÁNCCSOPORT



KOREOGRÁFUSAINK:

- Kakuszi Mária Magdolna
- Kakuszi János
- Balázs Géza
- Vadlövő Anna
- Hering István
- Horváth Erzsébet
- Kátai Tibor
- Tóth Hunor
- Resóczki Rolland
- Gyuranik Adorján



TÁNCJÁTÉK

A 2000-es években Kátai Tibor koreográfus munkába áll az Egység Művelődési egyesületben és mindamellett, hogy a Kárpát-medence szinte minden koreográfiáját bemutatták, előszeretettel vittek színpadra különböző táncjátékokat is, amelyben a hagyományos tánclépések mellett modern mozgásformát is ötvöztek irodalmi szövegekkel megtűzdelve. Nagy sikert aratott Arany János *Ágnes asszony balladájának* a feldolgozása. Ezt több sikeres produkció követe, úgy mint *Az égig érő fa*, *Erdélyi képek 1-2.* Dsida Jenő *Psalmus Hungaricus-a*. Semmiképp sem szabad kihagyni a felsorolásból a különböző opera feldolgozásokat sem: *Madama Butterfly*, Giacomo Puccini: *Turandot*, amelyben városunk szülötte, Kiss Tivadar opera énekes is közreműködött.

A *sorsunk* című táncjáték a törökkanizsai néptáncosokkal karöltve több bemutatót is megélt.

2008-ban a Sirülő táncgyűttes felvette a kapcsolatot a Kiskunfélegyházi Táncszínházzal. Első nagy produkciójuk a *Nimród vére* című táncjáték nagy sikert aratott. A *Megfeszített* táncos zenés előadás a Felvidéki Rockszínház, a Félegyházi Táncszínház és az Egység Művelődési Egyesület Sirülő néptáncgyűttes közös koprodukciójának három ország közönsége tapsolhatott.

Több évben a nyári táborozások alkalmával barátságok, szerelmek születtek és természetesen jobbnál jobb táncjátékok, úgy mint a *Pénz szaga* vagy a *Víz szalad, a kő marad*.



Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagyikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó és ifj. Sebestyén Imre • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megörökítéséért felel: Kacsusi Elvira • 2024 áprilisa, Nagyikinda